

Arrest

nr. 54 789 van 24 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 augustus 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht zonder bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 september 2010 houdende het bevel tot terugbrenging van dit kind, beide beslissingen op 28 september 2010 aan verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 maart 2007 meldt de partner van verzoekster, de heer M. V. D. B., van Nederlandse nationaliteit, zich aan bij het gemeentebestuur van de gemeente Zelzate om zich te laten inschrijven.

Aan verzoekster van Angolese nationaliteit, wordt op 3 april 2007 een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten evenals bevelen tot terugbrenging van haar twee minderjarige kinderen.

Op 15 mei 2007 dient verzoekster voor zichzelf en haar twee minderjarige kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 augustus 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt. Hiertegen stelt verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij brief van 9 oktober 2007 brengt de Dienst Vreemdelingenzaken de Raad op de hoogte dat deze beslissing van 27 augustus 2007 wordt ingetrokken. Bij arrest nr. 4152 van 28 november 2007 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

Op 4 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een nieuwe beslissing waarbij deze aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 februari 2008 dient de partner van verzoekster een aanvraag tot vestiging in als werknemer.

Op 30 augustus 2008 treedt verzoekster in het huwelijk met haar partner.

Op 3 september 2008 dient verzoekster een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als echtgenote van de heer M. V. D. B. Op dezelfde dag dienen ook de kinderen van verzoekster een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neerdalende lijn.

Op 10 maart 2009 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart. De kinderen worden tevens in het bezit gesteld van een verblijfsdocument.

Uit het samenwoonstverslag van 8 januari 2010 blijkt dat verzoeksters echtgenoot niet meer woonachtig is op het adres van verzoekster.

Op 2 februari 2010 vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken bijkomende informatie en op 11 februari 2010 wordt een politieverlag opgesteld inzake de relatie.

Op 21 april 2010 wordt verzoekster verzocht bijkomende documenten voor te leggen vóór 20 juli 2010.

Op 25 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekster de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met rolnummer 61 195.

Op 25 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van het minderjarig kind B. L. J. van verzoekster de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt luidt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van B.L.J.(...), geboren te (...), op 26.05.1993 en van Angolese nationaliteit.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater van de wet van 15.12.1980:

Het verblijf van de moeder van betrokkene werd ingetrokken op basis van het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met de echtgenoot van de moeder van betrokkene. Daar betrokkene een aanvraag gezinshereniging indiende als “kind van een echtgenote van een Belg”, en het verblijf van de moeder werd ingetrokken, kan aan betrokkene bezwaarlijk nog een recht op verblijf worden toegestaan.

Uit het verslag dd. 08.01.2010, opgesteld door de politie van Zelzate, blijkt dat de echtgenoot van de moeder van betrokkene niet meer samen met betrokkene op het gezamenlijk adres woont.”

De tweede bestreden beslissing is het bevel tot terugbrenging waarvan de motieven als volgt luiden:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan B.M.d.C. (...) geboren te (...) op 25.12.1973 van Angolese nationaliteit, verblijvende te (...), bevel gegeven de genaamde B.L.J.(...), geboren te (...), op 26.05.1993, van Angolese nationaliteit, verblijvende te (...), binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.
Reden van de maatregel:
Artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: het legaal verblijf in België is verstreken: zie motivatie bijlage 21.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Schending van het artikel 42quater §4, 1° en 4° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en verzoeksters rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout.

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt het verblijf van verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied beëindigd enkel en alleen omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeksters kind, uitsluitend gebaseerd op het feit dat haar echtgenoot van verzoekster de gezinswoning heeft verlaten, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoeksters kind een aanvraag gezinshereniging indiende als “kind van een echtgenote van een Belg”.

Dat verzoeker opmerkt dat verzoeksters kind echter een aanvraag gezinshereniging heeft als “kind van een echtgenote van een EU-burger”, nu de echtgenoot van verzoekster de Nederlandse nationaliteit heeft.

Dat verweerder derhalve zich geenszins informeerde alvorens een beslissing te nemen en de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht schendde.

Dat verweerder in de beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, stelt dat zij heeft nagelaten bijkomende documenten neer te leggen waaruit zou blijken dat zij slachtoffer was van familiaal geweld en dus aanspraak zou kunnen maken op de uitzonderingsvoorwaarden van art. 42quater § 4, 4° Vw.

Dat verzoekster dienaangaande opmerkt dat verweerder geen enkel bewijs neerlegt waaruit blijkt dat verzoekster effectief zou zijn uitgenodigd om “bijkomende documenten neer te leggen waaruit zou blijken dat zij slachtoffer was van familiaal geweld”.

Dat derhalve verweerder geenszins voorafgaand een grondig onderzoek heeft verricht of verzoekster geen aanspraak zou kunnen maken op de uitzonderingsvoorwaarden van art. 42quater § 4, 4° Vw.

Dat er niet alleen schending is van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht, maar ook van verzoeksters rechten van verdediging.

Dat verweerder evenmin een onderzoek heeft verricht of verzoekster (en derhalve eveneens verzoeksters kind) geen aanspraak zou kunnen maken op de uitzonderingsvoorwaarden van art. 42quater §4, 1° Vw.

*Dat immers verzoekster en haar echtgenoot reeds sedert april 2007 wettelijk samenwonen te Zelzate.
Dat derhalve verzoekster (en derhalve ook haar minderjarig kind) niet alleen ressorteren onder de uitzonderingsvoorwaarden van art. 42quater §4, 4° Vw maar ook onder deze van het art. 42quater §4, 1° Vw.*

Dat verweerder geenszins zich voldoende heeft geïnformeerd alvorens een beslissing te nemen.

Dat derhalve schending is van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat tenslotte verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten opzichte van verzoekster, onterecht stelt dat verzoekster niet kan aantonen dat zij over een eigen inkomen beschikt. Volgens verweerder liep haar arbeidscontract ten einde op 10 augustus 2010.

Verzoekster merkt op dat de beslissing van verweerder gesteund is op foutieve informatie.

Dat immers verzoekster in augustus 2010 nog 20 dagen effectief heeft gewerkt en een volwaardig maandloon voor deze maand heeft ontvangen (cf. loonstrook verzoekster 2010).

Dat derhalve verweerder geenszins kan stellen dat verzoekster niet over een eigen inkomen beschikt.

Dat verweerder geenszins zich voldoende heeft geïnformeerd alvorens een beslissing te nemen.

Dat derhalve schending is van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.”

2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat bij lezing van de toelichting van het middel blijkt dat verzoekster daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht en daarbij blijf geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Verwerende partij is dan ook van oordeel dat op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt volgens verwerende partij daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. Waar verzoekster klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt zodat het enig middel volgens verwerende partij in rechte faalt. Verzoekster kan zich ook niet dienstig beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging aangezien de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken gelden. Verwerende partij laat verder gelden, dat waar verzoeksters kritiek berust op de motivering die stelt dat verzoeksters kind een aanvraag gezinsshereniging indiende als kind van een echtgenote van een Belg, terwijl verzoeksters kind een aanvraag indiende als kind van een echtgenote van een EU-burger, dit een materiële vergissing betreft en dat verzoeksters beschouwingen op geen enkele wijze de nietigverklaring van de bestreden beslissing verantwoorden. Verzoekster heeft immers geen enkel belang bij haar kritiek. Tenslotte stelt verwerende partij dat verzoeksters kritiek geen betrekking heeft op de bestreden beslissing die genomen werd ten aanzien van haar zoon doch betrekking heeft op de beëindiging van haar verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze laatste beslissing is immers niet de bestreden beslissing. Geheel ten overvloede laat verwerende partij gelden dat de beslissing ten aanzien van verzoekster werd genomen in toepassing van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dat de echtgenoot van verzoekster de gezinswoning heeft verlaten, wordt niet ontkend zodat de gemachtigde van de staatssecretaris terecht de bestreden beslissing heeft genomen, hetgeen volgens verwerende partij verzoekster ook niet betwist. Verzoekster meent echter dat zij voldoet aan de voorwaarden gesteld in de uitzonderingsbepaling van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet en houdt voor dat ze niet werd uitgenodigd om bijkomende stukken neer te leggen zoals in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd. Verwerende partij is van oordeel dat verzoeksters beschouwingen feitelijke grondslag missen aangezien op 21 april 2010 haar een schrijven van verwerende partij ter kennis gebracht werd waarin haar verzocht werd ten laatste op 20 juli 2010 een aantal documenten over te maken. Dit schrijven werd op 21 april 2010 door verzoekster ondertekend voor kennisname. Verzoekster kan volgens verwerende partij niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen grondig onderzoek zou hebben verricht. Verwerende partij vervolgt dat de gemachtigde van de staatssecretaris enkel rekening kan houden met de gegevens waarvan hij kennis had op het ogenblik van de beslissing. Indien verzoekster zich in een schrijvende situatie van echtelijk geweld zou hebben bevonden, kan van haar verwacht worden dat zij zich als een diligente en zorgvuldige rechtszoekende gedraagt en dat zij deze vermeende feitelijkeheden zou aanklagen en de

vereiste stukken zou overmaken. Verzoekster heeft dit nagelaten en is dus duidelijk zelf onzorgvuldig geweest. Zij kan volgens verwerende partij haar eigen nalatigheid thans niet dienstig doorschuiven naar de verwerende partij. Verder kan verzoekster niet dienstig voorhouden dat zij voldoet aan de voorwaarden gesteld in de uitzonderingsbepaling van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet aangezien zij dienaangaande geen stukken voorlegt. Verzoekster stelt verder geheel ongestaafd dat zij reeds sedert april 2007 wettelijk zou hebben samengewoond te Zelzate. Verwerende partij verwijst naar de bestreden beslissing waarin wordt gemotiveerd dat verzoeksters echtgenoot sinds maart 2009 niet meer woonachtig is op het adres, derhalve kan verzoekster niet voorhouden dat bij de beëindiging van de gezamenlijke vestiging, deze gezamenlijke vestiging ten minste drie jaar heeft geduurd. Verder poneert verzoekster dat de beslissing zou zijn gesteund op foutieve informatie, ze zou in augustus nog 20 dagen hebben gewerkt en een volwaardig maandloon hebben ontvangen. Verzoeksters beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, immers uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster een arbeidscontract voorlegt van bepaalde duur dat eindigt op 10 augustus 2010. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft dan ook geheel terecht een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht genomen met bevel om het grondgebied te verlaten.

2.3. In haar memorie van wederantwoord verwijst verzoekster naar haar inleidend verzoekschrift en vult het middel als volgt aan:

“Dat verweerder in zijn memorie van antwoord stelt dat verzoekster wel degelijk werd uitgenodigd ten laatste op 20 juli 2010 documenten neer te leggen waaruit blijkt dat zij het slachtoffer werd van huishoudelijk geweld.

Dat verweerder ter staving ook deze uitnodigingsbrief dd. 12.04.2010 neerlegt.

Dat evenwel op deze uitnodiging een aantal processen-verbaal worden vermeld.

Dat derhalve verweerder toen reeds kennis had van politietussenkomsten in het gezin van verzoekster.

Dat verweerder toch met deze politietussenkomsten, waarvan hij kennis had en die in elk geval steeds wijzen op huishoudelijk geweld, wel degelijk diende rekening te houden bij het nemen van een beslissing ten aanzien van verzoekster en haar kinderen.

Dat tenslotte verweerder eveneens naliet rekening te houden met de vaststelling dat verzoekster in augustus 2010 nog 20 dagen effectief heeft gewerkt en een volwaardig maandloon voor deze maand heeft ontvangen (cf. loonstrook verzoekster augustus 2010).”

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verblijf van de moeder van het kind (= verzoekster) werd ingetrokken op basis van het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met haar echtgenoot, dat het minderjarig kind van verzoekster een aanvraag gezinshereniging indiende als kind van een echtgenote van een Belg, dat aangezien het verblijf van zijn moeder werd ingetrokken aan hem bezwaarlijk nog een recht op verblijf worden toegestaan, dat uit het verslag d.d. 8 januari 2010 opgesteld door de politie van Zelzate blijkt dat de echtgenoot van verzoekster niet meer samen met verzoekster op het gezamenlijk adres woont. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn

beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het minderjarig kind van verzoekster heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40*bis*, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet als kind van een echtgenote van een burger van de Unie.

De bestreden beslissing betreft een beslissing overeenkomstig het model van bijlage 21, met name een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing is genomen in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt het volgende:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van de artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaarten van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken."

Voornoemd artikel 54 verwijst naar de artikelen 42*bis*, 42*ter* en 42*quater* van de Vreemdelingenwet. De in voorliggend geval relevante bepaling is artikel 42*quater*, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Voormeld artikel van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap (...) wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

Uit de stukken van het dossier blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met de echtgenoot en dat het verblijfsrecht van verzoekster zelf daarom werd ingetrokken. Verzoekster ontkent dit niet. De kinderen hadden hun verblijfsrecht verkregen op basis van het huwelijk en de gezamenlijke vestiging van hun moeder met een burger van de Unie.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat haar minderjarig kind zijn aanvraag gezinshereniging indiende als kind van een echtgenote van een EU-burger en dus niet zoals de bestreden beslissing verkeerdelijk stelde als kind van een echtgenote van een Belg en dat verwerende partij hierdoor de zorgvuldigheidsplicht schond, is de Raad van oordeel dat dit een loutere materiële vergissing betreft die niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden vermits duidelijk uit de stukken van het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij wist dat het minderjarig kind van verzoekster een aanvraag deed als kind van een echtgenote van een EU-burger. Bovendien heeft de vermelding dat het kind van verzoekster zijn aanvraag deed als kind van een echtgenote van een Belg geen ander gevolg dan de vermelding dat het kind zijn aanvraag deed als kind van een echtgenote van een EU-burger, gelet op de bewoordingen van het eerste lid van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet: *"De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen."*

Waar uit de bewoordingen van het verzoekschrift en de memorie van wederantwoord blijkt dat verzoekster, omdat zij en haar kinderen het slachtoffer zijn geweest van huiselijk geweld, toch meent dat zij en haar kinderen aanspraak kunnen maken op een verblijfsrecht en dit omdat artikel 42*quater*, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet voorziet dat bijzonder schrijnende situaties kunnen rechtvaardigen dat er toch geen einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van een vreemdeling die niet meer samen gevestigd is met zijn echtgenoot, en zij hiermee dus de motieven van de beslissing aanvecht waarbij haar verblijfsrecht wordt beëindigd merkt de Raad op dat de *in casu* bestreden beslissing de beëindiging van het verblijfsrecht van haar minderjarig kind betreft en dat de Raad bij arrest nr. 54 788 van 24 januari 2011 reeds uitspraak heeft gedaan over het door verzoekster ingediende annulatieberoep tegen de

beslissing waarbij haar eigen verblijfsrecht wordt beëindigd. Inzake deze elementen wordt in dit arrest het volgende overwogen:

"Uit de bewoordingen van het verzoekschrift en de memorie van wederantwoord blijkt dat verzoekster, omdat zij en haar kinderen het slachtoffer zijn geweest van huiselijk geweld, toch meent aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht en dit omdat artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet voorziet dat bijzonder schrijnende situaties kunnen rechtvaardigen dat er toch geen einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van een vreemdeling die niet meer samen gevestigd is met zijn echtgenoot.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 februari 2010 bijkomende informatie opvroeg aangaande de relatie van verzoekster met haar echtgenoot. Op 11 februari 2010 werd een politieverlag opgesteld. Tevens vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken per schrijven d.d. 12 april 2010 aan verzoekster om voor 20 juli 2010 documenten voor te leggen waaronder bewijzen van huiselijk geweld: processen-verbaal, medische attesten, opvang in een vluchthuis, ... Dit schrijven werd door verzoekster op 21 april 2010 voor kennisname ondertekend, hetgeen verzoekster in haar repliekmemorie niet langer ontkent evenmin als het feit dat zij als antwoord hierop enkel een arbeidsovereenkomst, loonstroken en een attest van een kind ten laste bijvoegde. Verzoekster kan dus niet voorhouden dat verwerende partij voorafgaand geen grondig onderzoek heeft verricht of dat verzoekster geen kans had om aanspraak te kunnen maken op de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster naliel om dergelijke bewijzen bij te brengen. Ook dit wordt niet door haar ontkend maar zij stelt in haar memorie van wederantwoord dat er op deze uitnodiging een aantal processen-verbaal worden vermeld zodat verwerende partij toen reeds kennis had van politietussenkomsten in het gezin van verzoekster. Volgens verzoekster had verwerende partij toch met deze politietussenkomsten, waarvan zij kennis had en die in elk geval steeds wijzen op huiselijk geweld, rekening moeten houden bij het nemen van een beslissing ten aanzien van verzoekster en haar kinderen. De Raad merkt op dat er zich in het administratief dossier een verslag d.d. 9 februari 2010 opgesteld door de politie van Zelzate bevindt waaruit blijkt dat er in het gezin van verzoekster politietussenkomsten waren gebeurd wegens familiale moeilijkheden. De bestreden beslissing stelt hierover het volgende: "Uit een verslag dd 09.02.2010, opgesteld door de politie van Zelzate, bleek dat er interventies waren gebeurd inzake familiaal geweld. Er werd hier echter wel bij opgemerkt dat ook de echtgenoot van betrokkene het slachtoffer werd van geweld door betrokkene gepleegd." Verwerende partij hield dus wel degelijk rekening met de politietussenkomsten wegens familiale moeilijkheden in het gezin van verzoekster maar stelde vast dat ook de echtgenoot van verzoekster het slachtoffer was van geweld door verzoekster gepleegd. Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij vervolgens met het hiervoor reeds vermelde schrijven van 12 april 2010 aan verzoekster vroeg om bewijzen van huiselijk geweld tegen haar voor te leggen zodat zij kon oordelen of verzoekster onder het toepassingsgebied van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet ressorteerde. Aangezien verzoekster naliel dit te doen is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te stellen dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet en dat haar recht op verblijf wordt ingetrokken. Het komt immers aan verzoekster toe om bewijzen hiervan bij te brengen. De bewijslast berust bij verzoekster, die dient aan te tonen te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet om alzo in België te mogen verblijven. Verwerende partij dient deze bewijzen niet te verzamelen. Ook in de huidige stand van de procedure laat verzoekster na enig stuk bij te brengen waaruit zou moeten blijken dat zij het slachtoffer was van huiselijk geweld. Bijgevolg is de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid en met inachtneming van alle stukken van het dossier tot de bestreden beslissing gekomen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift en haar memorie van wederantwoord tracht aan te tonen dat zij onder de toepassing van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet zou vallen en zij hiermee aan de Raad lijkt te vragen om een nieuwe beoordeling van haar verblijfssituatie te maken, moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Het feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van verwerende partij maakt op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit."

Ook waar verzoekster vervolgens stelt dat verwerende partij geen onderzoek heeft verricht of verzoekster en derhalve eveneens haar minderjarig kind aanspraak zou kunnen maken op de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet en waar verzoekster

voorhoudt dat verwerende partij ten onrechte stelt dat verzoekster niet kan aantonen dat zij over een eigen inkomen beschikt, dient de Raad vast te stellen dat zij hiermee dus ook de motieven van de beslissing aanvecht waarbij haar verblijfsrecht wordt beëindigd. De Raad herhaalt dat de *in casu* bestreden beslissing de beëindiging van het verblijfsrecht van haar minderjarig kind betreft en dat de Raad bij arrest nr. 54 788 van 24 januari 2011 reeds uitspraak heeft gedaan over het door verzoekster ingediende annulatieberoep tegen de beslissing waarbij haar eigen verblijfsrecht wordt beëindigd. Hieromtrent wordt in het arrest nr. 54 788 het volgende overwogen:

“Vooreerst merkt de Raad op dat de bewijslast berust bij verzoekster, die dient aan te tonen te voldoen aan de voorwaarden om in België te mogen verblijven in functie van haar Nederlandse echtgenoot. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster gehuwd is op 30 augustus 2008 en blijkt niet dat er voor deze datum sprake was van een geregistreerd partnerschap. Alleszins heeft verzoekster in dit verband geen bewijzen voorgelegd aan het bestuur. Uit het samenwoonstverslag dat de politiefunctaris op 8 januari 2010 heeft opgesteld, blijkt dat verzoekster bevestigde dat haar echtgenoot, de heer M.V.d.B. sedert maart 2009 niet meer woonachtig is op hetzelfde adres als zijzelf en dat hij sedert 7 december 2009 te Gent woont. Verzoekster kan dus niet dienstig voorhouden onder het toepassingsgebied van artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet te vallen. Bijgevolg is de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid en met inachtneming van alle stukken van het dossier tot de bestreden beslissing gekomen.

Waar verzoekster ter gelegenheid van haar verzoekschrift voor het eerst melding maakt van dit gegeven, en hiermee poogt aan te tonen dat zij onder de toepassing van artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet zou vallen en zij aan de Raad lijkt te vragen om een nieuwe beoordeling van haar verblijfssituatie te maken, moet worden herhaald dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

Verzoekster houdt in haar verzoekschrift ook voor dat verwerende partij ten onrechte stelt dat verzoekster niet kan aantonen dat zij over een eigen inkomen beschikt. Dit motief houdt echter uitsluitend verband met artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet waarvan hierboven reeds gesteld werd dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid heeft geoordeeld dat verzoekster niet valt onder de toepassing ervan omdat zij geen elementen heeft voorgelegd die aantonen dat zij effectief geconfronteerd werd met een schrijnende situatie. Verzoekster kan dit onderdeel van het motief niet dienstig afzonderlijk aanvechten. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de recentste arbeidsovereenkomst van bepaalde duur afliep op 10 augustus 2010 zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om op 25 augustus 2010, datum van de bestreden beslissing, te oordelen dat verzoekster niet aantoonde over een eigen inkomen te beschikken.

Waar verzoekster stelt dat haar rechten van verdediging ernstig geschonden werden, daar verwerende partij geen voorafgaand onderzoek heeft verricht of verzoekster geen aanspraak zou kunnen maken op de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er vooreerst op dat uit het voorgaande blijkt dat aan verzoekster wel degelijk bijkomende informatie werd gevraagd maar zij deze niet heeft gegeven en vervolgens dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).”

Waar verzoekster nog van mening zou zijn dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden is, merkt de Raad op dat dit beginsel aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van het middel is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

2.5. Verzoekster voert geen afzonderlijke middelen aan die gericht zijn tegen het bevel tot terugbrenging.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET